

Jeg har ikke mere at føje til det, jeg allerede har sagt. Jeg har givet udtryk for nogle personlige betragtninger, men til dem hører også, at det ikke er et regeringsanliggende, og det er ikke et folketingsanliggende at blande sig i folkekirkens vielsesritual.

Jesper Langballe (DF):

Det er ikke et regeringsanliggende, og det er ikke et folketingsanliggende.

Må jeg spørge statsministeren: Da statsministeren blæste til kulturkamp, en kulturkamp, som vi var mange, der glædede os over, og også over statsministerens egne bidrag til kulturkampen, var det så det her, statsministeren tænkte på? Var det en undergravelse af ægteskabet, om ikke i handling, så i ord? Var det det, statsministeren tænkte på?

Og jeg vil så sige: Hvor er kulturkampen endt, hvis det var det, statsministeren tænkte på?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen det var ikke det, jeg tænkte på, og jeg opfatter værdidebatten i det danske samfund langt bredere.

Jeg vil blot sige til hr. Jesper Langballe, at jeg klart må afvise antydningerne af, at jeg skulle have til hensigt at undergrave ægteskabet som institution i det danske samfund. Tværtimod mener jeg, at ægteskabet, at familien er en af de vigtige grundpiller i det danske samfund, og det ved hr. Jesper Langballe også udmærket.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jesper Langballe for sidste gang.

Jesper Langballe (DF):

Ja, men jeg kan ikke helt udlede det af statsministerens ord, og derfor vil jeg gerne gentage, hvad jeg spurgte om: Mener statsministeren ikke, at det har politiske konsekvenser, hvad han siger, selv om han samtidig tænder en rød lampe, der siger: Nu er jeg privatmand?

Kunne statsministeren ikke forestille sig, at den frihed, den enkelte familie har i kraft af ægteskabets offentlige legalitet, måske også kom homoseksuelle parforhold til gode, fordi det i det hele taget betyder, at mennesket har en privatzone? Hvor bliver den privatzone af, hvis man kan eksperimentere med alt muligt og kalde det ægteskaber?

Lad mig til sidst spørge statsministeren: Hvorfor skal det egentlig kun være parforhold,

vi taler om? Kunne man ikke forestille sig en kirkelig vielse af f.eks. to mænd og en kvinde eller to kvinder og en mand? Hvem siger, det kun skal være to? Det er jo kun fantasien, der sætter grænser, hvis man begynder at eksperimentere med tilværelsen på den måde.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må sige, at hr. Jesper Langballes fantasi er langt livligere end min og også langt livligere, end jeg havde forestillet mig.

Jeg skal blot fastslå en gang til: Jeg betragter det her som et indre anliggende for folkekirken, som vi ikke her i huset skal blande os i. Status er jo, at de danske biskopper i 1997 indgik en aftale om, at folkekirken kunne velsigne registrerede partnerskaber, og at man ikke ville indføre og anvende et vielsesritual for homoseksuelle. Det er status, og så længe der ikke kommer henvendelser om andet fra folkekirken, så agter jeg i hvert fald ikke at foretage mig noget, for jeg betragter det som et indre folkekirkeligt anliggende, som hverken jeg eller andre skal blande os i. Det er mit synspunkt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 13.35

Spm. nr. US 41

Villy Søvnald (SF):

Mit spørgsmål lever op til det af statsministeren satte væsentlighedskriterium, nemlig at det drejer sig om noget af det, statsministeren sagde noget om.

Statsministeren indledte redegørelsen med at sige, at danske soldater i Irak har fundet granater. Det er jo rigtigt. De har fundet nogle gamle granater fra 1980'erne, sandsynligvis.

Det rejser et andet spørgsmål, som er interessant, og som jeg godt vil have statsministerens svar på, nemlig hvem der mon har produceret dem.

Det fremgår af dagbladet Informations forside i dag – artiklen er i øvrigt skrevet af en af dem, der lige har modtaget Cavlingprisen – at:

»Danske firmaer deltog i opbygningen af Saddam Husseins krigsmaskine. Blandt leverancerne var et anlæg til produktion af granater som dem, de danske styrker netop har fundet i Irak«.